

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ Γ'. Ματθαίου 21 Ἰουνίου 1954 (Π. Ο. Η.)
"Ἔτος Θ'. Ἀριθ.—184 — Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἑξαμηνιαῖο: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΕΚΕΙΝΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Ἡ Ἐκκλησία καθιέρωσε τὴν Νηστείαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἥτις ἀρχίζει τὴν ἐπαύριον τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ λήγει κατὰ τὴν μνήμην τῶν Κορυφαίων τὴν 29ην Ἰουνίου. Ἡ Ἐκκλησία ἐπιβάλλει τὴν νηστείαν ὡς προετοιμασίαν πνευματικὴν διὰ τὸν ψυχικὸν χαιρετισμὸν ὑψίστων γεγονότων, τὰ ὅποια ἐβάρυναν ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Σωτηρίας μας. Π. χ. Πρὸ τῶν Χριστουγέννων, πρὸ τοῦ Πάσχα ἢ καὶ διὰ τὴν τιμὴν τὴν μνήμην προσώπων τοῦ θρησκευτικοῦ πανθέου, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ καὶ ἡ δρᾶσις ἀκτινοβολεῖ μεγαλεῖον καὶ μεταγγίζει μίαν ἀνέκφραστον γαλήνην ἐπὶ τῶν ψυχῶν μας. Π. χ. ἡ νηστεία ἐπὶ τῇ Κοιμῇ τῆς Θεοτόκου.

Ἐπομένως καὶ ἡ προβολὴ τῆς νηστείας πρὸ τῆς μνήμης τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων αὐτὸν τὸν διπλοῦν σκοπὸν ἐπιδιώκει. Συνήθως κατὰ τὴν μνήμην τῆς ἑορτῆς ἢ τοῦ Ἁγίου ἐκφωνοῦνται λόγοι ἢ γράφονται ἄρθρα, τὰ ὅποια προσφέρουν βεβαίως ὠφέλειαν, δὲν ἀπέχουν ἐνίοτε καὶ τῆς ματαιοδοξίας. Δὲν ἐπιδιώκει ἓνα τοιοῦτον σκοπὸν καὶ τὸ ἄρθρον αὐτό, συντασσόμενον ἄλλωστε πολλὰς ἡμέρας ἐνωρίτερον τῆς μνήμης. Σκοπὸν ἔχει νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν πρωτοπόρων αὐτῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, νὰ δώσῃ ἀφορμὴν μίᾳ εὐσεβοδῇ παρατηρήσεως τῆς ζωῆς των καὶ νὰ προκαλέσῃ εἰς τὰς ψυχὰς μας τὸ Ἅγιον ἐκεῖνο συναίσθημα τῆς κατανύξεως, ὥστε ἡ τιμὴ καὶ ὁ Σεβασμὸς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης των νὰ εἶναι βαθύς, εἰλικρινῆς καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὴν ζωὴν μας.

Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ! Ἄνθρωποι ἄπλοϊ, ἄσημοι, ἀγράμματοι. Στὰ χέρια τοὺς κανένα τίτλο δὲν κρατοῦν, κανένα κοσμικὸ παράσημο δὲν ἐπιδεικνύουν. Ἡ ψυχὴ τοὺς ὁμοῦς εἶναι φλογισμένη ἀπὸ Ἀγάπην εἰς Ἐκεῖνον. Ἡ Ἀγάπη αὐτὴ τοὺς ἐξώθει εἰς μίαν ἀπόλυτον θυσίαν «Καὶ ἄφροντες πάντα ἠκολούθησαν αὐτῷ». Ἡ Ἀγάπη αὐτὴ ἐνισχύει τὴν θέλησιν τοὺς. Εἶναι

ἄνθρωποι μὲ ἀδυναμίαν τὰ Εὐαγγέλια, συνταχθέντα μὲ ἱστορικὴν εἰλικρίνειαν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀναφέρουν ἀρκετὰς ἀδυναμίας των. Ἐν τούτοις ὁμοῦς τοποθετοῦντες τὸν ἑαυτὸν τοὺς πλησίον Ἐκείνου, ἡ ἀδυναμία των μεταβάλλεται εἰς Δύναμιν. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀριθμὸς μηδὲν (0) οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχων αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ἀποκτὰ σημασίαν, ὅταν τοποθετηθῇ πλησίον τοῦ ἀριθμοῦ (1) ἓνα, οὕτω καὶ οἱ ἀπόστολοι πλησίον τοῦ Σωτῆρος ἀποκτοῦν ἀξίαν καὶ μεταβάλλονται εἰς ἡφαίστεια ἐκρηκτικά, εἰς Παντοδυνάμους σκαπανεῖς. Ἦσαν 12 καὶ ὁμοῦς οἱ 12 αὐτοὶ κατενίκησαν τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν. Ὅταν ἐξηλθον ἐκ τοῦ ὑπερώου τῶν Ἱεροσολύμων εἰς τὸ ὅποιον ἐνεταφίασαν τὸν ἐγώισμὸν των καὶ περιεβλήθησαν τὴν Χάριν τοῦ Διδασκάλου των, δὲν ἦσαν πλέον οἱ ἀγράμματοι ἀλιεῖς τῆς Τιβεριάδος, ἀλλὰ τὰ «στόματα τοῦ Λόγου».

Καὶ συνεχίζουν τὴν δρᾶσιν των. Πῶς; Μὲ ἀπλότητα. Δὲν κάνουν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας των, δὲν ἐκμεταλλεύονται τὸ ἀξίωμα των. Ἀπλοῖ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις των. Καὶ ἡ ἀπλότης αὐτὴ, προστιθεμένη εἰς τὴν μαχητικότητά τους συνέταξε τὰς ἐνδοξοτέρας σελίδας τῆς Χριστιανικῆς Ἱστορίας καὶ συνέθεσε τὰ πῶς λαμπρὰ αὐτῆς κατορθώματα.

Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ! Μαχηταί, Ἀγωνισταί, ἰδανικοὶ ἄνθρωποι, ἄπλοϊ καὶ ἀθύρβοι ἐργάται τῆς Ἀρετῆς. Μέσα εἰς τὰς ψυχὰς των ἀκτινοβολοῦσε ἡ Ἀγάπη τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ φλόγα τῆς πίστεως κατέκαιε τὴν καρδιά τους. Ἡ Ἐκκλησία ὠνομάσθη «Ἀποστολική», διότι διὰ τῆς ζωῆς των οἱ ἀπόστολοι ἐπέδειξαν τὸν τρόπον τῆς ζωῆς, ποῦ πρέπει νὰ ἔχη εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις.

Πρέπει νὰ εἶναι Ἀποστολικὴ κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς πίστεως τῶν μελῶν της· πρέπει νὰ εἶναι ἀποστολικὴ κατὰ τὸ μαχητικὸν τῆς φρόνημα· Πρέπει νὰ εἶναι ἀποστολικὴ κατὰ τὴν ἀπλότητα

τῆς ζωῆς τῶν ποιμένων καὶ τῶν ποιμενομένων. Ἐφ' ὅσον θὰ εἶναι ἀποστολικὴ θὰ εἶναι καὶ Ἀγία, θὰ εἶναι καὶ Μία, θὰ εἶναι Καθολικὴ. Βεβαίως ὁμιλῶμεν περὶ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, τῆς ὁρατῆς, τῆς ἐν κόσμῳ καὶ διὰ τὸν κόσμον δρώσης.

Ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι Ἀποστολικὴ ἢ Ἐκκλησία, χάνει τὴν ἀγαθοποιὸν τῆς ἐπίδρασιν καὶ μεταβάλλεται εἰς ἓνα ὄργανισμὸν ἀνθρωπίνης συμβατικότητος.

Παράδειγμα ἐξαισιῶν αἱ περισσότεραι τῶν σημερινῶν Κρατικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ «Αὐτοκέφαλος» (περὲργος λέξις ὑπόπτου περιεχομένου) Ἐκκλησία τῆς πατρίδος μας. Εἶναι ὄργανισμοί, ἐξασφαλίζοντες ἐργασίαν εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους, μὲ πλῆθος «σοφῶν, Γραμματέων καὶ Φαρισαίων» δὲν εἶναι ὅμως ἐργαστήρια Ἀγίων.

Ἐνα τεράστιο λουκέτιο ἔχει κλείσει τὰ στόματα, ἐκείνων ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι στόματα τοῦ Λόγου, ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς δὲν εἶναι ἀπόστολοι, ἀλλὰ ὑπάλληλοι καὶ οὕτω ὀργιάζει τὸ κακὸν καὶ μαίνεται ἡ ἁμαρτία.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται

Μετὰ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ μεταβῇτε εἰς ὅσα σημεῖα τῶν πόλεων ἢ τῶν ὁρέων διέφυγον τῆς προσοχῆς τῶν «Ἀποστόλων» τῆς Κακίας καὶ τοῦ Πάθους, διὰ νὰ τιμῆτε τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων καὶ πανευφύμων ἀποστόλων τῆς πίστεώς μας. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας, θὰ ἴδωμεν τὸν Πέτρον, τὸν Παῦλον, τὸν Φίλιππον, τὸν Ἀνδρέα καὶ ὅλην τὴν δωδεκάδα τῶν συνεργατῶν τοῦ Κυρίου. Προσέξατε πρώτον. Συγκρίνατε τὴν ζωὴν σας μὲ τὴν ζωὴν τους. Θάτῃν δῆτε ἀποστολικήν; Ἐν συνεχείᾳ ἅς συγκρίνομεν τὴν κίνησιν μας μὲ τὸ ἔργον τους. Θὰ διαπιστώσωμεν Ἀποστολικότητα; Μήπως εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ εἰς τὴν κίνησιν μας ἔχουν εἰσελθεῖ κοσμικὰ στοιχεῖα; συμφέροντα; τάθη; ἐγωῖσμοι; Μήπως ἀντὶ νὰ εἰμεθα ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν ζῆλον, τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ταπείνωσιν, τὴν ἀπλότητα, εἰμεθα σταυρωταὶ τοῦ Κυρίου; Οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει, τὸ ὅτι ἀποκαλούμεθα γνήσιοι χριστιανοί. Αὐτὸ ἐὰν δὲν ἐκφράζη ἀποστολικότητα βίου καὶ ἔργου συνιστᾷ τὴν μεγαλυτέραν πλαστογραφίαν.

Μᾶς χωρίζουν ἀρκεταὶ ἡμέραι ἀπὸ τὴν μνήμην των ἅς ἐλέγξωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ μετὰ ἅς ἐπιχειρήσωμεν νὰ τοὺς τιμήσωμεν ἐν φωναῖς, ἐν ᾠδαῖς, ἐν ὕμνοις, ἐν λόγοις. Ἐὰν δὲν ἡπραγματοποιηθῇ ὁ πνευματικὸς αὐτὸς ἔλεγχος μὲ κριτήριον τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἀποστολικότητος, θὰ εἰμεθα ἀπαισιῶι ὑποκριταί.

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστομύλους 33 — Ἀθήναι

Αἱ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Λαμπρὰ Ἔργα «Ἀρχιερέων»

Ἀμερόληπτος, πλὴν ἀντικειμενικὴ κρίσις εἶνε ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη συνοπτικὴ ἔκθεσις περὶ τοῦ ἱεροῦ Μονυδρίου Ἀγίου Παντελεήμονος περιφερείας Μικροῦ Καζαβητίου τῆς νήσου Θάσου ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκοινοβίασαν Μοναχοὶ τινες (ἐπιζῶσαι ἤδη πέντε) αἵτινες διότι εἶναι «Παλαιομερολογίταις» καὶ μόνον διὰ τοῦτο ἐπροκάλεσαν τὴν μῆνιν τοῦ Μητροπολίτου Καβάλας, (λαβόντος ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του καὶ τὴν νήσον Θάσον ἐξ ἀποσπάσεώς της ἐκ τῆς Μητροπόλεως Μαρωνίας) καὶ τῇ ἐπιμόνῳ ἀπαίτησιν του αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ τὰς ἐξεδίωξαν, ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς νήσου Θάσου, καὶ μόνον κατόπιν αἰτήσεως τῶν πρὸς τὸν Εἰσαγγελεῖα ταῖς ἐπετροπῇ νὰ ἐπανέλθουν μὲν καὶ διαμείνουν εἰς Θάσον ὅχι ὅμως εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, οὔτε εἰς τὸ ἴδιον χωρίον ἀλλὰ εἰς ἄλλο χωρίον. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν ὁ Ἅγιος Καβάλας ἐπιζητεῖ διὰ παντός τρόπον, διὰ τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ.

Δὲν ἠρέσθη εἰς τὸ ὅτι προσωπικὴ ἐργασία δεκαετηρίδων ὅλων καὶ συνεισφορὰ ὀλικὴ τῶν Μοναχῶν, ἣτις ἐπέφερε προσθήκας καὶ βελτιώσεις εἰς τε τὰς οἰκοδομὰς καὶ τὰ ἀγροκτήματα τῆς ἀφηρεῖται διὰ τῆς ἀνευ Δικαστικῆς Ἀποφάσεως ἐξώσεως τῶν ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τῆς λήψεως Διοικητικῶν μέτρων, ἐναντίον ἀνυπερασπίστων γυναικῶν—μοναχῶν, εὐσεβῶν καὶ ἐργατικῶν μὴ ἐνοχλοῦσῶν κανένα, ὑπὸ πάντων τῶν κατοίκων ὑποληπτομένων, ἀλλὰ συνεχιζεῖ τὸν διωγμὸν.

Τὸ ἔργον τοῦ θὰ τὸ κρίνῃ ἡ Ἱστορία

Ἡ λήψις τῶν προαναφερομένων μέτρων ἐναντίον τῶν μοναχουσῶν Παλαιομερολογιτισσῶν πῶς ἄλλως εἶναι δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ παρὰ «*δήμευσις*» καὶ «*ἐξορία*». Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὑφίστανται μεθ' ὑπομονῆς ἀκολουθοῦσαι τὸ παράδειγμα τῶν Ἀγίων τοὺς ὑποίους ἀναφέρει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία μας.

Ἡ κατωτέρω ἔκθεσις γραφεῖσα παρὰ προσώπου τελείως ἀμερόληπτου καὶ ἔχοντος ἰδίαν ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων, καίτοι ἐγράφη εἰς γλῶσσαν ἀσυνήθη διὰ τὴν ἐφημερίδα μας, τὴν δημοσιεύομεν ὥς ἔχει διὰ νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν πῶς ἀκριβῶς ἔχει ἡ ὑπόθεσις τῶν διωκομένων μοναχουσῶν τῆς Θάσου, ὅπως τὴν βλέπουν οἱ κάτοικοι Θάσου.

Ἰδοὺ ἡ ἀνταπόκρισις:

«Προχωρόντας μία ὥρα μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριὸν τοῦ Καζαβητίου τῆς Θάσου πρὸς τὸ Ν.Α. σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος καὶ μετὰ ἀπὸ πορεία ἀνηφορικὸν δρόμον μιᾶς καὶ πλέον ὥρας, φθάνει εἰς μιαν πλαγιά ἣ ὁποία ἔχει μία τοῦρα ἀπὸ πλατάνια καὶ κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοὺς τρέχουν γάργαρα νερά.

Λίγο πρὶν πάνω ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν αὐτὴν βεβαιῶται ἓνα στενόμακρο σπιτάκι καὶ δίπλα σ' αὐτὸ

ἓνα ἐκκλησιάκι. Εἶναι ἡ γυναικεία Μονὴ Ἀγίου Παντελεήμονος.

Πρὶν ἀπὸ 17 χρόνια μέσα στὸ μοναστήρι αὐτὸ δὲν κατοικοῦσε παρὰ μία μεσόκοπη μοναχὴ. Μία μέρα ἐκεῖ ποὺ καθόταν ἡ γερούλα μοναχὴ, ἀκούει τὴν πόρτα τοῦ προαυλίου νὰ κτυπᾷ. Παίρνει τὸ μπαστουνάκι τῆς καὶ σιγὰ—σιγὰ πλησιάζει στὴν πόρτα καὶ ἀνοίγει.

Μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας νὰ καὶ μπαίνει μέσα μιὰ κοπέλα. Ἡ καλὴ καλόγρια τὴν πῆρε καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ πτωχὸ δωμάτιό τῆς.

Ἐκεῖ ἀφοῦ ξεκουράσθηκε ἡ κοπέλλα, τὴν ἐρώτησε ἡ καλόγρια ποῦ ὀφείλεται ἡ ἐπίσκεψίς ποὺ τῆς ἔκανε. Καὶ ἡ ξένη τῆς ἀπήντησε, ὅτι ποθεῖ νὰ γίνῃ νύμφη τοῦ Χριστοῦ. Γεμάτη ἀπὸ χαρὰ ἡ καλὴ καλόγρια δέχθηκε τὴν πρότασι τῆς ἐπισκεπτρίας διότι θὰ πλούτιζε τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν μὲ μιὰ ἀκόμη μοναχὴ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ θαυματουργὴ χάρις τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος συνετέλεσε ὥστε ν' αὐξηθῇ ἡ συνοδεία τῶν μοναχῶν τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑπτὰ. Καὶ ἀρχίζει πλέον ὁ πρὸ ὀλίγου ἀχαρῆς ἐκεῖνος βράχος, πάνω στὸν ὁποῖον εἶναι κτισμένη ἡ Μονὴ νὰ παίρνῃ κάποια διαφορετικὴ μορφή. Οἱ νέες καλόγριες μὲ τὴ βαρὴα στὸ χέρι σπάζουν κοτρώνια καὶ ἰσοπεδώνουν τὰ πάντα καὶ φτιάχνουν πλησιαριὰ—φούρνους—ξενώνας καὶ ὑποδοχὲς γιὰ τοὺς ἐπισκέπτας. Κάθε διαβάτης τοῦ βουνοῦ εὗρισκε μὲ τίς καυτερὲς μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ λίγο νερό, δροσιὰ καὶ ξεκούραση, ζεστασιὰ καὶ στεγνὸ κρεβάτι τὸν χειμῶνα. Μὰ ἐπὶ πλέον τοῦ ἐγέμιζε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐκορυφοῦτο τὸ πρὸς τὴν θρησκείαν συναίσθημά των ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τῶν μοναχῶν καὶ τὰ γεμάτα ἀπὸ καλωσύνη «Καλῶ; ἤλθατε» τῆς ἡγουμένης τῆς Μονῆς.

Πραγματικῶς ἦταν τὸ στόλισμα τῆς νήσου Θάσου, τὸ Μοναστήρι αὐτό. Καὶ λέγω ἦταν διότι σήμερα δὲν ὑπάρχει πιά. Ναι, δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει. Καὶ στὸν γεμάτο ἀπὸ λιβάνι καὶ χριστιανικὸ φῶς τόπο, σήμερα ἀπλώνεται ἡ ἐρημιὰ καὶ ἡ ἀχαροσύνη.

Πρὶν λίγες ἡμέρες καὶ ἔπειτα ἀπὸ διαταγὴ τῆς Μητροπόλεως Καβάλας ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Μονὴν αἱ πέντε ἀπομείναναι μοναχαί. Καὶ διατί; διότι εἰσηγήθησαν εἰς τὴν Μητρόπολιν οἱ δύο ἱερεῖς τοῦ μικροῦ καὶ μεγάλου Καζαβητίου ὅτι τυγχάνουσι αἱ ἐκεῖ εὗρισκόμεναι μοναχαί, τί;; «Παλαιοημερολογίτισσαι!!!

Ἦτο βεβαίως μέγα τὸ ἔγκλημα τοῦτο δι' αὐτὸ καὶ ἔπρεπε ἐν καιρῷ χειμῶνος νὰ ἐκτοπισθοῦν πᾶσι θυσίᾳ αἱ πέντε ἀπροστάτευται μοναχαί. Καὶ πράγματι θὰ ἔμειναν μέσα εἰς τὴν ἐρημιὰν καὶ τὴν ἀγριότητα τοῦ δάσους ἐὰν δὲν πληροφοροῦντο οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Σωτήρος (τὸ ὁποῖον τυγχάνει πλησιέστερα παντὸς ἄλλου χωρίου) τὸ γεγονός καὶ ὠθούμενοι ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν Ἀγ. Παντελεήμονα σεβας ἔτρεξαν μὲ τὰ ζῶα των καὶ συνεισέφεραν πᾶσα δυνατὴ βοήθεια κατὰ τὴν ἐκτόπισίν των.

M.Z.

ΘΟΥΡΥΒΟΠΟΙΟΙ

ΠΕΡΙ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

Πολὺς θόρυβος γίνεται διὰ τὸν ἄνδρα πολ-
λαὶ ἐφημερίδες φιλοδοξοῦν νὰ φιλοξενησούν
ἄρθρα του. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ «Ἐκκλησία τῆς
Ἑλλάδος» ὁμολογεῖ, ὅτι «ὁ συγγραφεὺς δὲν
δύναται νὰ κατηγορηθῇ δι' ἑλλειψιν πίστεως»!!
(Ἐφημ. «Νέα» 23-6-54).

Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐνσταλάζει τὸ
δηλητήριο «μετὰ τοῦ εὐρυτέρου κοινου» διὰ
μέσου τῶν βλασφημιῶν καὶ αἰρετικῶν του βι-
βλίων. Ἐπομένως καὶ μόνον δι' αὐτὸν τὸν λό-
γον ἔπρεπε νὰ κριθῇ ἐπικίνδυνος. Αὐτὸ ἔπρεπε
νὰ συστήσουν οἱ σεβαστοὶ καθηγηταὶ τῆς
Θεολ. Σχολῆς, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἀξιῶσιν σύμπα-
σα ἡ Ἱεραρχία, χωρὶς οὐδεμίαν ἐπιφύλαξιν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαίνεται ζηλώσας δόξαν
ἀπαισίου ὀρθολογιστοῦ, ἠθέλησε νὰ προβάλῃ
τὸ παράστημά του, τὸ πενιχρόν, τὸ οὐτιδανόν,
τὸ ἐπικείμενον εἰς τὸν θλιβερόν κατασπαραγμὸν
τοῦ παμφάγου τάφου, ἀπέναντι τοῦ Ἥλιου τῆς
Δικαιοσύνης. Ὁ νυκτοκόραξ εἰρνεύεται τὸν
Ἄετὸν καὶ ὁ ἀσπάλαξ τὸν Λέοντα. Φαιδρὰ ἡ
προσπάθεια καὶ προδεδικασμένον τὸ ἀποτέλε-
σμα τῆς.

Ὅ,τι ἐπέτυχαν οἱ αἰρετικοί, ὅ,τι ἐπέτυχαν
οἱ φαρισαῖοι, ὅ,τι ἐπέτυχον οἱ ὀρθολογισταί, ὅ,τι
ἐπέτυχαν αἱ μεγάλαι ἐπαναστάσεις εἰς βάρος
τοῦ χριστιανισμοῦ, τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Κο-
λοσσοῦ τῶν αἰώνων, θὰ ἐπιτύχῃ καὶ ὁ κωμικὸς
νάνος τῆς ἐποχῆς μας, ὁ Καζαντζάκης. Τί ἐπέ-
τυχαν; Αὐτὸ ποὺ ὁμολόγησε ὁ Ἰουλιανὸς «Νε-
νικηκὰς με Ναζωραῖε»!

Δὲν φοβοῦμεθα λοιπὸν τὸ «Δηλητήριο Κα-
ζαντζάκη». Εἶναι ἀνίσχυρον, νὰ δράσῃ εἰς ὄρ-
γανισμούς, ποὺ ἔχουν ἐμβολιασθῇ ἀπὸ τὴν Χά-
ριν τοῦ Ἑσταυρωμένου. Οἰκτείρομεν ἀπλῶς τὸν
ἄνδρα, διότι μετέβαλε τὴν Σοφίαν του εἰς κό-
πον, λιπαίνουσιν τὸ ἄνθος τῆς χριστιανικῆς
πίστεως. Καὶ βεβαίως διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ
κατεδίκασε καὶ τὸ προσωπικόν του γόητρον,
καὶ τὸ κατεβίβασε εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ σηπο-
μένου δενδροφύλλου.

Τί κρίμα δι' ἓνα Καζαντζάκη!..

Πάντως ἐὰν ὑπάρχῃ Ἑκκλησία ζῶσα πρέ-
πει νὰ ἐμβολιάσῃ τοὺς ὀργανισμοὺς τῶν πι-
στῶν τῆς, διὰ μιᾶς· διαφωτιστικῆς ἐγκυκλίου,
διότι ὑπάρχουν ἀσθενεῖς συνειδήσεις, ὑπὲρ ὧν
ὁ Χριστὸς ἀπέθανε.

... Καὶ τότε ἄς ἀφήσουν τὴν «Σοφία Κα-
ζαντζάκη» νὰ ἀναμιγνύεται μὲ τοὺς καπνοὺς
τῶν σιγαρέττων τοῦ καφενεῖου. Εἶναι ἀκίνδυ-
νος, ἐπειδὴ εἶναι φαιδρὰ....

Ἐνα ἀγγελουδι, ποὺ φτερούγισε

Τὴν Μ. Πέμπτη ἓνα ἀγγελουδι φτερούγισε εἰς τὸν
Οὐρανόν. Ἡ κορούλα τοῦ θερμοῦ Ἀγωνιστοῦ Γεωργίου
Πεσματζόγλου τὸ ἀνάλαφρο φτερούγιμά της, σὲ ἡλι-
κία 14 ἐτῶν, μᾶς θύμησε τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου
καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Κύριος ἅς τὸ ἔχει κοντά Του καὶ ἅς ἐπισχέει τὴν
ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος εἰς τοὺς πονεμένους γονεῖς του.

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

«Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΚΚΕΧΥΤΑΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΚΑΡΔΙΑΙΣ ΗΜΩΝ»

(Ρωμ. Ε'. 5)

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐκφράζουν μιὰ κατάστασιν χάριτος. Οἱ στοχασμοὶ αὐτοὶ τοῦ Παύλου, τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου ἀναφέρονται σὲ μιὰ εὐτυχία παραδείσιο, ποὺ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ φθάσῃ ἐφ' ὅσον ζεῖ στὴν γῆ αὐτῇ. Ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὑπέρτατο δηλαδὴ Ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τὸ πῶς παντοδύναμο ἐφόδιο.

Ο ἄνθρωπος, τὸ ἀμαρτωλὸ αὐτὸ σκουληκι, ποὺ ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸ προνόμιον νὰ ἐνεργῇ κατὰ συνειδήσιν, ὅταν φθάσῃ στὸ σημεῖο νὰ νοιώσῃ τὴν ἄβυσσον τῆς κακίας καὶ τῆς Ἀμαρτίας ποὺ ἀνοίγεται μπροστὰ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς του καὶ ζητήσῃ νὰ ἀλλάξῃ πορεία, ὁδηγεῖται τότε ἀπὸ τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ σ' ἓνα κόσμον, σὲ μιὰ κατάστασιν πνευματικῆς εὐτυχίας, στὸν προθάλαμον τοῦ Παραδείσου.

Ἡ εἰδικὴ αὐτῇ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῆς Σωτηρίας, εἶναι ἡ Θεία Χάρις. Αὐτὴ παραλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον, ποὺ θὰ νοιώσῃ στὴν καρδιά του τὸν νιγμὸ τῶν τύψεων, τὸ πρῶτον αὐτὸ κτύπημα τῆς Χάριτος, καὶ τὸν ὁδηγεῖ μέσα ἀπὸ μιὰ σειρά μεταμορφώσεων στὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδος, στὴν Υἱοθεσία.

Ὁ Σταθμὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον ξεκινάει, ὁ βοῦρκος καὶ ἡ Λάσπη τῆς Ἀμαρτίας· καὶ ὁ Σταθμὸς, στὸν ὁποῖον φθάνει, ἡ Ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ τὸ δρομολόγιον ὅλοι τὸ διανύουμε.

Αὐτὸ τὸ δρομολόγιον δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἅγών καὶ ἡ μάχη τῆς ἀρετῆς. ἡ προσπάθεια νὰ συλλάβουμε καὶ νὰ ἐνσαρκώσουμε τὸν τέλει τύπον, ποὺ προβάλλει ὁ Ἐστανρωμένος Λυτρωτής.

Κατὰ τὸ δίδαγμα τῆς μάχης Αὐτῆς καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ «Ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν». Σκορπάει ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιές μας, ὅπως σκορπᾷ τὸ ἥλιακὸ φῶς στὴ φύσιν. Τὸ ἥλιακὸ φῶς ἐξασφαλίζει ἀσφαλῆ πορεία μέσα κι' ἀπὸ τοὺς πῶς δύσβατους τόπους· τὸ ἥλιακὸ φῶς σκοτώνει κάθε μικρόβιον ἀσθενείας καὶ ἐξουδετερώνει κάθε ἐστία μόλυνσεως· τὸ ἥλιακὸ φῶς διαλύει τίς παγωνιὰς καὶ τὴν ὑγρασίαν τοῦ σκότους. Παρόμοιο ἔργο στὴν περιοχὴ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου ἐκτελεῖ καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Διαλύει φό-

βους, ἐνισχύει ἐλπίδας, ἐκμηδενίζει ἐμπόδια, θεραπεύει ἀσθενείας, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸν Γολγοθᾶν τοῦ καθήκοντος καὶ νὰ ἀτενίσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἀναστάσεως.

»Ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν».

Λόγοι παρηγορίας, ἡθικὸν θάρρος, Πηγὴ Δυναμείας. Ἀλλὰ σὲ ποιὲς καρδιὰς σκορπάει τὸ Παντοδύναμον καὶ Ἐνεργητικὸν τῆς φῶς «ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ»; Στὶς καρδιὰς, ποὺ στολίζονται ἀπὸ τὴν ἀπλότητα, ποὺ συναισθάνονται τὴν ἀνθρώπινην ἀσθένεια καὶ τὸ εὐόλισθον τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἡ πυραμὶς τῆς κατὰ Χριστὸν τελειότητος στηρίζεται στὸ ἀδιάσειστο βᾶθρον τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ἀγνῆς καὶ ἁδολῆς ταπεινοφροσύνης καὶ ὅχι τῆς ὑποκριτικῆς καὶ θεαματικῆς ταπεινοφανίας. «Μα

κάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι». Νὰ τὸ ἀκλόνητον καὶ ἀδιάσειστο βᾶθρον τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, τῆς Χριστιανικῆς τελειότητος.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί,

Σκεφθῆτε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν πλάση χωρὶς ἥλιακὸ φῶς! Σκοτάδι, ἐρημία, ἀπειλητικοὶ κίνδυνοι, βάραιρα. Κι' ὅλα αὐτὰ ἔτοιμα νὰ πνίξουν στὴν φοικτὴ ἀγκαλιὰ τους τὸν παραπλανημένο διαβάτη.

Ἡ ἴδια φοβερὴ κατάσταση βασιλεύει καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν ὑπάρχει ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

«Ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν».

Νὰ τὸ ἀγαθόν, ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε κτῆμα μας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ συμβῇ αὐτό, πρέπει ἡ καρδιά μας νὰ εἶναι καθαρὴ, ἀσπιλὴ, χωρὶς τὴν βρωμιὰ τῆς Ἀμαρτίας ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαίσιο ὄγκον τοῦ Ἐγωϊσμοῦ.

«ὦ Κύριε «Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί» «καὶ πνεῦμα εὐδὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου».

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον
Σολωμοῦ 25— Ἀθήναις

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ

Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ προσαγωγὴν ἐσχάκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ἣ ἐστήκαμεν καὶ ναυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ ναυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἀγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν· ἐν γὰρ Χριστῷ ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίων τις ἀποθάνει· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν, συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλοὶ οὖν μᾶλλον δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθисόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς δολιχῆς. Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Θανάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, πολλοὶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθισόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ ναυχώμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ νῦν τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἐπικαίρως ἐθεωρήσαμεν ὅπως ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν «Φωνήν» καταχωρήσωμεν ὀρισμένας περιγραφὰς περὶ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους, τῶν ἐν αὐτῷ Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀγίων καὶ θαυματουργῶν εἰκόνων. Καὶ πρῶτον καταχωροῦμεν στίχους τινὰς ἀναφερομένους εἰς τὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς ΓΟΡΓΟΥΠΗΚΟΟΥ ἀντιγραφέντας ἐξ ἀρχαιοτάτου κειμένου εὐρισκομένου πρὸ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνος καὶ ἔχοντις ὡς ἑξῆς:

«Διονυσίου Ἱεροδιακόνου Στίχοι Πολιτικοὶ ἐν ἔτει Σωτηρίῳ αψ᾽δ' 1764. Περὶ τοῦ πῶς ἐφανερώθη ἡ εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Γοργοῦπηκίδου ἐν τῇ Ἱερᾷ καὶ Βασιλικῇ ταύτῃ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου.

Ἐπεὶ περ εὐλαβεῖσθε ἀκροατὰ θαυμάτων
Ποθεῖς μαθεῖν τὴν δῆλωσην ταύτης γεωτῆς εἰκόνας;
Λοὺς προσοχὴν καὶ σύνεσιν ἔρ' ὧ μάρτυς ἄξιως.
Πρὸ ἐκατὸν ἐνιαυτῶν τοιοῦτόν γε συνέβη:
Ὁ Τραπεζάρχης τῆς Μονῆς, τοῦ τηρικῆται χρόνου,
Παράγων ἐνθεν συνεχῶς ἐμπροσθεν τῆς Εἰκόνας
—Διάβαις ἐτύγχανε τὸ ἔδαφος δὴ τοῦτο—
Φέρων καὶ δάδας ἐν χερσὶν φωνῆς ἤκουσεν οὕτως:
Ἀνθρώπε μὴ μοι κἀντίξῃς τὴν ἐμαυτῆς εἰκόνα.
Ὁ δὲ μηδὲλως συνειὶς ἔχλευσε τὸν λόγον,
Νομίσας ὡς δὴ ἀνθρώπος προσέφερε τὸ ῥῆμα.
Μεθ' ἡμερῶν παρέλευσιν ἐξεφωνήθη αὐτῆς:
Ὡ Μοναχὲ ἀμόναχε ἕως ποτε οὐ παύσῃ,
Κἀντίξων τὴν ἐμὴν μορφήν καὶ μελανὴν ἀτίμως;
Αὐτίκα ἅμα τῇ φωνῇ ἐτυφλώθη ὁ Τάλας,
Τότε συνῆκεν ὡς δεινὸν ὁ τάλας ἐπεπράχαι.
Ποιεῖ τοῖνυν στασίδιον ἐναντὶ τῆς εἰκόνας,
Πανευλαβῶς ἱστάμενος εὐχόμενος δακρύων,
Ἀδιαλείπτως ἑξαιτῶν τὸ φῶς καὶ τὴν συγγνώμην.
Μετὰ οὖν χρόνον ἱκανὸν φεῖδεται τοῦ δυστήνου,
Ὡς Δέσποινα Βασίλισσα συμπαθεστάτῃ Μήτηρ.
Ἀποκαλύπτει τοιγαροῦν τῷ Μοναχῷ ἐκεῖνον,
Τραπεζοκόμῳ πέλονται ὡς ἀνωτέρω ἔφην:
Ἰδοὺ φρεῖ δωροῦμαι σοὶ τὸ φῶς τῶν σῶν ὀμμάτων,
Συγγνώμην καὶ συγχώρησιν τῶν σῶν ἀμλακημάτων,
Λοῖπὸν τ' ὀλιγορήσεως ἧς κατεπύγαγες μοι.
Ἐγὼ ὑπάρχω Δέσποινα Μήτηρ τοῦ Θεοῦ Λόγου,
Ἰσχὺς δὲ καὶ ὀχύρωμα σκέπη τε κυβερνήτης,
Τῆς Ἱερᾶς τῆς δε Μονῆς τῶν Θεῶν Ἀρχαγγέλου,
Καὶ Νικολάου φίλου μοι Ἱεραρχῶν μεγίστου,
Ἡ προσφυῶς ἀνόμενα τὴν Μονὴν Δοχειαρίου.
Ἐγὼ ΓΟΡΓΟΥΠΗΚΟΟΣ καλοῦμαι καὶ ὑπάρχω,
Γοργῶς ὁξέως τάχιστα φθάνουσα εἰσακούω,
Τῶν δεομένων εὐσεβῶς καὶ ἐπικαλουμένων.
Λέξον οὖν ὅτι τάχιστα ἐγερθεῖς παραντίκα,
Ὅσαι σοὶ εἰρήνη καλῶς τοῖς ὡδε ἀσχοῦμενοις,
Τῷ Ἡγουμένῳ τῆς Μονῆς καὶ τοῖς Προϊσταμένοις,
Ἀξυεῖ μονοτρόποις σοῖς ἀδελφοῖς κατὰ Πνεῦμα
Ἀπαντα καλῶς εἰρήνην ὁ Μοναχὸς ἐκεῖνος.
Ἐν φόβῳ εὐλαβεῖα τε καὶ χαρμονῇ καρδίας.
Ἐκτοτε οἱ μονότροποι ἰδόντες τὸ τοιοῦτον.
Θαῦμα φριζτὸν ἐξαίσιον τῆς Παναγίας Κόρης,
Καὶ τὴν θερμὴν ἀντίληψιν ἣν ἐς αἰεὶ δεικνύει,
Τῇ Θεοσώτῳ γε Μονῇ ταύτῃ Δοχειαρίου,
Ὅν ἔλαθον διηνεκῶς πράττοντες τὰς δεήσεις,
Αἰτήσεις Παρακλήσεις τε μετὰ θεῶν δακρύων,
Ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν πολλοὶ ῥέοντες καθ' ἑκάστην,
Αἰτοῦντές γε τὴν ἴσιν παντοίων νοσημάτων,
Παραμυθίαν θλίψεων, συμφορῶν ἰατροῖαν.
Τῶν ἀλγεινῶν παράκλησιν ψυχῶν τὴν σωτηρίαν.
Θαύματα τοῖνυν ἀπῆμπολλα γέγοναι πολλάκις,
Ἀ δὴ λαμπρῶς κηρύττουσιν οἱ τούτων περὶ αὐτῶν.
Ἴνα μὴ ἐν καθ' ἑκάστον ἱστορῶ τε καὶ γράφω.

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ Δικηγόρου

Εἰς τὰ προηγούμενα ἐξετέθη, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις κατὰ τὸ 1932, διὰ νὰ παύσωσιν οἱ ἀπὸ τοῦ 1924 ἀρξάμενοι θρησκευτικοὶ διωγμοὶ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οὐ μόνον ἀνεγνώρισε τὸ ἐκ τοῦ Συντάγματος δικαίωμα τούτων νὰ ἰδρῶσιν ἰδίαν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἀλλὰ προέβη καὶ εἰς τὴν ἐκδοσιν ἀποφάσεων, δυνάμει τῶν ὁποίων ὑπεχρεώθη ἡ Πολιτεία καὶ ἡ ἀνεγνωρισμένη ὡς ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας Ναοὺς πρὸς ἐκκλησιασμὸν τῶν κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἔφ' ὅσον οὗτοι δὲν ἔχουσιν ἰδιόκτητον Ναόν.

Ἦδη θὰ ἐξετασθῇ, ἂν αἱ καταπαύσασαι τοὺς κυβερνητικοὺς διωγμοὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κυβερνητικαὶ αὐταὶ ἀποφάσεις ἴσχυσαν ἐπὶ μακρόν, ἢ ἡθετήθησαν δι' ἄλλων ἀντισυνταγματικῶν καὶ παρανόμων ἐνεργειῶν αὐτῶν τούτων τῶν ἐκαστοτε Κυβερνήσεων καὶ συνεπειὰ ποίων ἐισηγήσεων, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκτεθῇ ἐνταῦθα, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίται, διὰ νὰ μὴ ἀπασχολῶσι τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τοὺς ὁποίους ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ χρησιμοποιῇ καὶ ἡ ἀνεγνωρισμένη ὡς ἐπίσημος Ἐκκλησία, ἐφρόντισαν διὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν τῶν ν' ἀνεγείρωσιν ἰδίους Ναοὺς συμφῶνως μὲ τὰς διατάξεις τῶν κειμένων νόμων, δαπανῶντες ἐξ ἰδίων καὶ τὰ ἀπαιτούμενα χρηματικὰ ποσά, ὡς προκύπτει, ἐκτὸς ἄλλων ἐκδοθεισῶν πολλῶν ὁμοίων ἀποφάσεων διὰ διαφόρους πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία καὶ ἐκ τῆς κάτωθι ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐχούσης ἐπὶ λέξει οὕτω:

«Υπουργεῖον Παιδείας κλπ. Ἀριθ. Πρωτ. Διεύθυνσις Θ' Διεκπ. 48245. Ἐν Ἀθήναις 22 Σεβρίου 1932. Ἀπόφασις. Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 4567 καὶ τὴν ἀπὸ 18 Αὐγούστου ἐ.ἔ. αἰτησὶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Παραρτήματος τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Σπάτα Ἀττικῆς περὶ ἀνεγέρσεως ναοῦ, ἵνα ἐκτελῶσι τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον κατοικοὶ Σπάτων. Ἀποφασίζομεν. Ἐπιτρέπομεν ὅπως ἀνεγερθῇ Ναὸς ἐν Σπάτῃ διὰ τὴν τέλει τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν ἀκολουθούντων τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον κατοίκων Σπάτων Ἀττικῆς. Ὁ Ὑπουργὸς Π. Πετρίδης».

Ἡ δημιουργηθεῖσα διὰ τῶν Κυβερνητικῶν τούτων ἀποφάσεων κατὰστασις αὕτη δὲν ἤρρεσεν οὔτε εἰς τὸν τότε Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, οὔτε εἰς τὴν πλειονότητα τῆς τότε λοιπῆς Ἱεραρχίας τῆς ὡς ἐπιστήμου ἀναγνωριζομένης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πλὴν ὁμως ἠναγκάζοντο νὰ συμμορφώωνται πρὸς τὰς Κυβερνητικὰς ἀποφάσεις, διότι ἡ τότε

Ἀντιλήψαι καὶ χάριτι τῆς Γοργοῦπηκίδου
Δυνάμει τε καὶ παροχῇ τοῦ Υἱοῦ Αὐτῆς καὶ Θεοῦ
Καὶ πάντων γε τῶν γηγενῶν Πλάστου τε καὶ Σωτήρος.
Ὡ δόξα πρὸς πάντοτε οἷν Πατρὶ τῷ ἀνάρχῳ
Καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι τῇ Τριλαμπεῖ οὐσίᾳ.

Κυβέρνησις, λόγω τοῦ ἀναμφισβητήτου κύρους της, ἦτο εἰς θέσιν νὰ ὑποχρεώνη τοὺς πάντας εἰς πιστὴν τήρησιν τῶν νόμων τοῦ Κράτους καὶ τῶν Κυβερνητικῶν νομίμων ἀποφάσεων καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπη παραβάσεις αὐτῶν παρ' οἰουδήποτε, ὁσονδήποτε ὑψηλὴν θέσιν καὶ ἂν κατεῖχεν οὗτος εἴτε ἐν τῇ Πολιτείᾳ, εἴτε καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ὅμως τῆς τότε Κυβερνήσεως καὶ τὴν ἀνάληψιν τῆς Ἀρχῆς ὑπὸ ἄλλης νέας Κυβερνήσεως ἤρξατο εὐθὺς ἀμέσως κίνησις, ἐκ μέρους τῆς Ἡγεσίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς μεθόδου τῶν γνωμοδοτήσεων περὶ τῆς ἀνάγκης τροποποιήσεων ἐκκλησιαστικῶν νόμων, πρὸς καταστρατήγησιν τῶν μέχρι τότε ἀποφασισθέντων.

Ἡ κίνησις αὕτη ἐνετάθη ἰδίᾳ ἔτι περισσότερον κατὰ τὸ 1935, ὅτε τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ὁ Δημητριάδης Γερμανός, ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, διὰ νομίμως ἐπιδοθείσων πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐγγράφων δηλώσεων τὴν ἐδήλωσαν πρὸς Αὐτὴν συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς ὡς ἄνω Κυβερνητικὰς Ἀποφάσεις, ὅτι ἀποχωροῦσιν ἀπὸ τῆς ὡς ἐπισήμου ἀναγνωρίζουσας Ἐκκλησίας καὶ προσχωροῦσιν εἰς τὴν ἰδρυθεῖσαν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιομερολογιτῶν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Ἄλλ' ἡ συνέχεια περὶ τούτου θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Εἶναι μία ἀληθὺς ζῶσα Ἐκκλησία»

Αὕτη ἡ ἀπορία παραμένει εἰς τὸν ἀναγνώστην τοῦ ἀρθροῦ τοῦ κ. Δ. Στρομπούλη ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὁργάνῳ «Ἐκκλησία» κατὰ τὴν 1-6-1954. Θριαμβολογῶν ὁ Συντάκτης τοῦ ἐν λόγω ἀρθροῦ καταλήγει: «*Νομίζω, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι μία ἀληθὺς ζῶσα Ἐκκλησία*».

Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀντικρούσωμεν τὰς ἐνθουσιαστικὰς ὁρξεις τοῦ συντάκτου. Δὲν γνωρίζομεν ὅμως ἐὰν αἱ ἀπόψεις αὗται εἶναι ἀποτελεσματὶ ἀφ' ὑψηλοῦ θεωρήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς χώρας μας ἢ προσωπικῆς πείρας καὶ ἀντικειμενικοῦ ἐλέγχου.

Πραγματικῶς ἡ «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» εἶναι μία ἀληθὺς ζῶσα Ἐκκλησία. Καὶ ὁ συντάκτης ἀποκομίζει τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν παρουσίαν κληρικῶν εἰς πάσας φύσεως συνέδρια, ἀπὸ τὰς «ἐκδηλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας τὴν πρωτοβουλίαν ἀναλαμβάνει ἡ ἰδία ἡ Ἐκκλησία» καὶ ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς Κύπρου!!

Ἄλλ' ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ τεκμήρια δὲν ἀποδεικνύουν τὸ ζητούμενον. Ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶναι «ζῶσα» ἔφ' ὅσον ἀναμειγνύεται εἰς ἀγῶνας, ἐξυψοῦντας τὴν ἡθικὴν καὶ κοινωνικὴν στάθμην τοῦ λαοῦ. Ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶναι «ζῶσα», ὅταν ἐμποδίσῃ διὰ τοῦ κύρους της παρεκτροπὰς, ἡθικὰ σκάνδαλα, κοινωνικὰς ἀδικίας.

Ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶναι «ζῶσα», ὅταν περιφρουρῇ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ λαοῦ, διαφυλάττῃ τὰς παραδόσεις, ἀξιοποιεῖ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τῆς

Πατρίδος μας. Ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶναι «ζῶσα», ὅταν οἱ κληρικοὶ τῆς, εἶναι φῶς, ἀλας, πόλις ἐπάνω ὅρων κειμένη.

Ὅταν συντρέχουν ὅλαι αὗται αἱ προϋποθέσεις καὶ ὅταν πρὸ παντός ἡ Ἐκκλησία εἴχῃ τὸ σθένος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν Κοινωνίαν, εἴτε ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, εἴτε ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς κοινῆς γνώμης (ἐφ' ὅσον βεβαίως ἁμαρτάνει) τότε θὰ ἦτο «ζῶσα».

Σήμερον ὅμως μία τοιαύτη Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει. Αὐτὸ ἀποδεικνύουν οἱ σκληροὶ Νερόνιοι διαγμοὶ τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν δυστυχῶν τῆς θυμάτων, τῶν παλαιομερολογιτῶν αὐτὸ ἐπιβεβαιοῦν οἱ ἀγῶνες τῶν «σεβασμιωτάτων» διὰ τὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν αὐτοκινήτων τῶν ἀπὸ τὴν φορολογίαν. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ἡ αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος, εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς εἰδεχθεῖς καὶ τρομακτικὰς μορφάς, καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα «ζῶσα Ἐκκλησία».

Ἦχουν οἱ Ναοὶ ἀπὸ λόγους «μορφωμένων» ἱεροκηρύκων. Οἱ λόγοι ὅμως αὐτοὶ νεκρὰ ρητορικὰ δοκίμια ἢ δουλοπρεπεῖς λιβανωτοὶ κρατούντων, οὐδεμίαν ἀπήχθουν ἔχουν.

Οὐδεὶς ὑπολογίζει ἢ σέβεται τὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἀκριβῶς δὲν εἶναι «ζῶσα». Μίαν ἐγκύκλιον κατὰ τῶν διεφθαρμένων καλλιστείων ἐξαπέλυσε, ἀπειλήσασα δι' ἀποκλεισμοῦ ἐκ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων τὰς τολμηράς καὶ ἀσυνειδήτους Ἑλληνίδας, καὶ οὐδεὶς ἐσεβάσθη τὸ Ἱερὸν αὐτὸ ἐγγράφον. Τὰ «Καλλιστεῖα» διοργανώθησαν κατὰ τὸν προκλητικώτερον ἢ ἄλλοτε τρόπον εἰς πείσμα τῶν συστησάντων τὸ ἀντίθετον «Σεβασμιωτάτων».

Ποὺ λοιπὸν ἡ «ζῶσα Ἐκκλησία»;

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι Νεκρὰ καὶ ἡ ἀναδιδομένη πτωμαίνῃ, μολύνει τὴν ἀτμοσφαῖραν τῶν πνευματικῶν ἀξιών τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτὸ ἀς γνωρίζει καὶ ἀς προσπαθῇ νὰ μάθῃ ὁ καθεὶς πρόχειρος ὑμνητὴς ἀνυπάρχων κατορθωμάτων καὶ ἂν πράγματι πονῇ τὴν Ἐκκλησίαν ἀς ἀγωνισθῇ, ὥστε αὕτη νὰ γίνῃ πράγματι «*Ἐλευθέρα καὶ ζῶσα*».

Αἱ ΜΑΧΑΙ ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Πορεία Θριάμβου διὰ μέσον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν

Τὴν νύκτα τῆς 26 πρὸς τὴν 27 Ἰουνίου (ν. ἡ.) ἐδόθη ἡ μάχη ἐναντίον τῆς ἀπαισίας διαφθορᾶς τῶν Ἑλληνίδων, τὰ ὁποῖα πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς κοινῆς γνώμης ἀπεκλήθησαν «Καλλιστεῖα». Ἀπὸ ἐνωρεὶς τὸ Σάββατον εἶχον προσέλθει ἑκατοντάδες εὐσεβῶν χριστιανῶν, τῶν ὁποίων ἡ συνειδήσις δὲν ἀνέχεται τὴν ὑπομόνευσιν τοῦ ἡθικοῦ καὶ ἐθνικοῦ μας οἰκοδομήματος ἀπὸ τοὺς δαίμονας τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς Ἀνηθικότητος. Εἰς τὰ πλήθη τῶν ὑπερόχων αὐτῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἀγνῆς χριστιανικῆς ζωῆς ὡμίλησε μετὰ γλῶσσαν Ἡλιοῦ Θεοβίτου ὁ ἐμπνευσμένος ἱεροκήρυξ Αὐγουστίνος Καντιώτης. Εἰς τὴν ὁμίλιαν αὐτὴν ἐδικαίωσε τὸν κατὰ τῶν κατὰ τῶν «καλλιστείων» καὶ λοιπῶν ἀνηθικότητων ἀγῶνα διὰ τῶν ἐξῆς μνημει-

ωδῶν φράσεων «εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας ὑπῆρχε τὸ κακόν» ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως ποῦ τὸ κακόν, ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς χυδαίας ἁμαρτίας ἐπαινείται καὶ στεφανώνεται ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, τότε πλέον γίνεται ὁ κίνδυνος καὶ τότε ἐπιβάλλεται ἡ ἀντίστασις κατὰ τοῦ κακοῦ. «Ἡμεῖς ἀπόψε δὲν διαμαρτυρούμεθα διὰ τὴν γυμνότητα, τὴν προκλητικὴν γυμνότητα» διαμαρτυρούμεθα διότι εἰς τὸ Καλαμάκι στεφανώνεται μὲ τὰ ἄνθη τῆς ἑλληνικῆς τιμῆς τὸ ἐπτακέφαλον θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ Ἀμαρτία, ἡ Σαρκολατρεία μὲ ὅλας αὐτῆς τὰς θανασίμους συνεπείας».

Ἡ τοποθέτησις αὐτὴ εὐρίσκει συμφώνους, ὅλους τοὺς τιμίους Ἕλληνας καὶ εὐσεβεῖς χριστιανούς, ποὺ θεωροῦν τὴν διαφθορὰν ἔχθρὸν ἀπείρως φοβερότερον ἀπὸ ὅλας τὰς μηχανοκινήτους φάλαγγας τῆς γῆς. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Σαββάτου ὑπῆρξε πανελληνίως. Ἦσαν παρόντες νέοι ἐκ Κοζάνης, Πατρῶν, Θεοφύκης καὶ ἄλλαχού.

Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος διέθεσε διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ὀργαστικῶν αὐτῶν «Καλλιστείων» 1200 ἄνδρας τῆς Ἀστυνομίας μὲ ὅλα τὰ Μηχανοκίνητα Μέσα. Λυπούμεθα διότι τὸσον ἐπροστατεῦν ἡ ἀσέβεια καὶ ἀνηθικότης. Πρὸ τῆς πανισχύρου αὐτῆς φάλαγγος αἱ χριστιανικαὶ δυνάμεις δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δρᾶσουν εἰς τὸ Κέντρον τῆς ἁμαρτίας. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστίνος μετ' ἑτέρων κληρικῶν δὲν ἠδυνήθη... οὔτε ἰδιωτικὸν αὐτοκίνητον νὰ ἀνεύρῃ διὰ νὰ κατέλθῃ. Αὐστηραὶ ἐντολαὶ ἀκινητοποιήσαν ὅλα τὰ μέσα συγκοινωνίας...

Ἡ φάλαγξ τῆς Χριστιανικῆς εὐσεβείας πρὸ τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἀποκλεισμοῦ... διέσχισε τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς Μεταμεσονυχτίους ὥρας ἐπιτυχοῦσα λαμπρότερα ἀποτελέσματα. Κυριολεκτικῶς ἐσηκώθη στὸ πόδι ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν. Εἰς Ὀμόνοϊαν καὶ Μνημεῖον Ἀγνώστου Στρατιώτου ἐψάλησαν Δεήσεις ὑπὲρ τοῦ ἡθικοῦ καθαρμοῦ τῆς Πατρίδος μας.

Ἡ κατανυκτικὴ Μεγαλοπρέπεια τῆς πορείας αὐτῆς, μαζὺ μὲ τὰς προσπαθείας ἀποδοκιμασίας εἰς «Ἀρξεντίνα» συνθέτουν μίαν ἀπὸ τὰς ὥραιότερας σελίδας τοῦ Χριστιανικοῦ Ἀγῶνος, ἐναντίον τῆς Διαφθορᾶς...

Εἶναι παρήγορον διὰ τὴν Πατρίδα μας, τὸ γεγονός τῆς ἡθικῆς αὐτῆς ἀντιστάσεως. Ἡ ἡθικὴ αὐτὴ ἀντίστασις προφυλάσσει τὴν Πατρίδα μας, ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβληθῇ εἰς Σόδομα καὶ Γόμορα. Εἶναι τὸ «λῆμμα» τοῦ Ἰσραήλ. Ἡ ἡθικὴ αὐτὴ ἀντίστασις ἐνεργοῦσα παραλλήλως μὲ τὴν ἀντίστασιν διὰ τὴν περιφρούρησιν τῶν παραδόσεων καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀκριβείας συνιστοῦν τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας τὴν εὐλογίαν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ ἡ Ἑλλάς θὰ μεταβληθῇ εἰς συναγελασμὸν κτηνῶν καὶ θηρίων, ἀπορρίπτουσα τὰς ἀρωματισμένας καὶ ἀγνὰς παραδόσεις τῆς, τὴν ζωὴν τῶν Πατέρων τῆς, εἰς τοὺς βρωμεροὺς ὑπονόμους τοῦ Διεθνoῦς ὑποκόσμου.

Ο ΚΑΗΡΟΣ ΚΑΙ

Η ΜΕΛΕΤΗ

Ἡ Μελέτη τῶν θείων γραφῶν καὶ τῶν καθόλου ὠφελίμων ἔργων τοῦ πνεύματος καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς προερχόμενα ἀνεκτίμητα, πράγματα, ἀγαθὰ ἀπετέλεσαν ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικῶς προσφιλῆ θέματα ὅλων σχεδὸν τῶν σοφῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν, διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἦν μεγαίστην δὲ σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ μελέτη διὰ τὸν ἀνθρώπον ἐπισφραγίζουν καὶ οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶπεν «ἐρευνάτε τὰς γραφὰς καὶ ἐν αὐταῖς εὐρήσετε ζωὴν αἰώνιον».

Τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὰς γραφὰς εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος ἄπειρον ὠφελος καὶ τὴν πλέον ἀγνὴν τερψιν εἶναι πασίγνωστος ἀλήθεια, πρὸς ἐπαβεβαίωσιν τῆς ὁποίας δύναται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὁ καθείς νὰ προβῇ. Ἐνα ὥραϊον βιβλίον ἢ περιοδικὸν ἔρχεται πλάκας καὶ μᾶς καθιστᾷ ἐνημέρους εἰς θέματα, περὶ τῶν ὁποίων πρὶν δὲν εἶχομεν ἰδέαν καὶ ἡ γνώσις τῶν ὁποίων τόσα μᾶς ὠφελεῖ.

Ἀλλὰ καὶ πέραν τοῦ καθαρώς ὠφελιμοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, ἡ μελέτη ἀναπαίει τὸ σῶμα καὶ συγχρόνως πλουτίζει τὸ πνεῦμα καὶ χαλιδώνει τὴν σκέψιν. Διὰ τῆς μελέτης λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος πνευματικὰ καὶ ἡθικὰ ἐφόδια, μὲ τὰ ὁποῖα ἡμπορεῖ καλύτερα νὰ ρυθμίσῃ καὶ νὰ κατευθύνῃ τὰ τόσα προβλήματα, ἀτομικὰ καὶ κοινωνικά, τὰ ὁποῖα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐμφανίζονται ἐνώπιόν μας. Κατ' ἐξοχὴν δὲ τοῦτο κατορθώνουν τὰ κλασσικὰ χριστιανικά καὶ ἑλληνικά κείμενα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ μεγάλου σοφοῦ καὶ ποιητοῦ Γκαῖται ἠρώτησε κάποτε τὸν σοφὸν διδάσκαλόν του, διατὶ αὐτός, τόσης σοφίας ἄνθρωπος, καθημερινῶς σχεδὸν ἐπαναλαμβάνει τὴν μελέτην γνωστῶν κλασσικῶν κειμένων, τόσον τῆς χριστιανικῆς ὅσον καὶ τῆς λοιπῆς φιλολογίας. Καὶ ὁ Γκαῖτε ἀπήντησε. «ὥς μὴ σὰς διαφεύγῃ, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι παρὰ ἓνα μικρὸ σκάφος μέσα εἰς μίαν συνεχῶς τρικυμιώδη θάλασσαν καὶ ὅτι ἐπομένως ἐνα ἀπὸ τὰ συνηθέστερα φαινόμενα μέσα εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὴν, εἶναι νὰ χάνουν τὰ μικρὰ ἀνθρώπινα σκάφη τὴν πορείαν τῶν. Ἐγὼ λοιπὸν νομίζω ὅτι ὁ ποῖο θαυμασιὸς τρόπος, νὰ διατηρῇ κανεὶς τὴν πορείαν του, εἶναι ἡ μελέτη τῶν κειμένων. Τὰ κλασσικὰ κείμενα φέρουν δύο ἀποτελέσματα συγχρόνως. Πρῶτα μᾶς δίνουν ἓνα πλήθος ἀπὸ ἀπολύτως ὑγιεῖς καὶ ἐγγύηση γνώσεις καὶ ὕστερα μᾶς χαλκεύουν τὴν ἰσκέψιν, μᾶς δίδουν τὸ μέτρον τῆς κρίσεως, μᾶς προμηθεύουν τέλος μὲ τὸν φακόν, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ διακρίνομεν τὴν πλέον ὑγιὴ καὶ συμφέρουσαν λύσιν κάθε κοινωνικοῦ καὶ ἀτομικοῦ μας προβλήματος».

Αὐτὰ ἀπήντησεν ὁ πολὺς Γκαῖτε. Κατὰ βάσιν δὲ τὰ ἴδια τονίζουν εἰς τὰ συγγράμματά των οἱ σοφοὶ τῶν αἰώνων, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἠγάπησαν τὴν μελέτην καὶ ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας ἐφθάσαν εἰς τὰ ὑψατα πνευματικὰ ἀξιώματα.

(ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΛΛΟΥ ΚΑΙ ΕΔΩ

Παραθέτομεν κατωτέρω εἴδησιν τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» (27-6-54) προσερχομένην ἐκ Ρώμης καὶ ἀναφερομένην εἰς πρότασιν Ἰταλοῦ βουλευτοῦ περὶ καταργήσεως τῆς διαφθορᾶς εἰς τὸν τόπον του.

ΡΩΜΗ, 27 (Ἰδ. Ὑπ.). — Ὁ Ἰταλὸς βουλευτὴς τοῦ μοναρχικοῦ κόμματος κ. Καρολέο ὑπέβαλε πρότασιν εἰς τὴν Ἰταλικὴν Βουλὴν, ζητῶν ἀπὸ τὴν κυβερνήσιν τὴν κατάργησιν τῶν καλλιστείων. Εἰς τὴν πρότασιν του, ὁ Ἰταλὸς βουλευτὴς τονίζει ὅτι οἱ διαγωνισμοὶ οὗτοι ἀποτελοῦν ἐπίδειξιν ματαιότητος καὶ ἀνοησίας αἱ ὁποῖαι προσβάλλουν τὰ δημόσια ἥθη, εὐνοοῦν τὸν ἐκφυλισμὸν καὶ τὴν διαφθοράν, παρασύρουν τὴν νεότητά ἀπὸ τοὺς ὕγιεις κανόνας τῆς ζωῆς μὲ τὴν λάμψιν τοῦ εὐκόλου κέρδους καὶ τῆς θορυβώδους διαφημίσεως καὶ αὐξάνουν τὴν κατάρτισιν ἢ ὁποῖα ἤδη παρατηρεῖται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κινήματογράφου καὶ τὴν τυμπανοκρουσίαν τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν κινήματογραφικῶν ἀστέρων.

Τέλος, εἰς τὴν πρότασιν του, ὁ κ. Καρολέο, τονίζει ὅτι αἱ ἐπιδείξεις αὗται προσβάλλουν τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἔθνους καὶ τὴν αὐστηρὰν πατροπαράδοτον ἀντιδόφαιραν τῆς χώρας.»

Δὲν ἔπρεπε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν κοιτίδα τῶν ὡραιότερων παραδόσεων νὰ ἀκουσθῇ τοιαύτη φωνή; Ἐκτός ἐὰν οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ ὑφίστανται ἐπιμεινδύοντες μεταβολισμούς, ἀναδεικνυόμενοι βουλευταὶ καὶ ὑπουργοί, καὶ ἀρνούμενοι προγενεστέρως πεποιθήσεις καὶ ὑποσχέσεις. Καὶ αὐτὸ φαίνεται νὰ συμβαίνει, διότι καὶ εἰς τὴν ἰδιὴν μας ὑπόθεσιν μετέρχονται τὴν τακτικὴν τῆς σιγῆς, λαλίστατοι ὄντες κατὰ τὴν προεκλογικὴν περίοδον.

**Ἀναταστασία εἰς τὴν τάξιν
καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς Ἐκκλησίας**

Τὸ Τριώδιον καὶ τὸ Πεντηκοστάριον ὡς κύκλος κινήτων ἐορτῶν, ρυθμίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ (παλαιοῦ) ἡμερολογίου. Αἱ λοιπαὶ ἀκίνητοι ἐορταὶ ρυθμίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιοῦτου. Ἡ ἐφαρμογὴ ὅμως δύο ἡμερολογίων κατὰ τὸν αὐτὸν ἐτήσιον κύκλον προκαλεῖ ἕνα εἶδος συμπίεσεως ἡμερομηνιῶν. Συγκεκριμένως ἡ Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πάντων, ὡς ἡ τελευταία τοῦ Πεντηκοσταρίου παρέχει τὴν βάσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀναγιγνωσκομένων Ἐδαγγελικῶν περικοσιῶν κατὰ Κυριακὴν. Τὴν Κυριακὴν ὅμως πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀνατρέπεται ἡ αἰώνιος καὶ πατροπαράδοτος αὐτῇ σειρά, διότι ἡ Ὑψώσις τοῦ Σταυροῦ, ὡς ἀκίνητος ἐορτὴ ρυθμίζεται ἀπὸ τὸ Γρηγοριανὸν (νέον) ἡμερολόγιον, καὶ 2 Ἐδαγγέλια 2 Κυριακῶν χάνονται μέσα εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν ἀντικανονικῶν συνειπειῶν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως.

Τί ἔχει νὰ προσθῇ ἡ Σοφὴ Διάνοια τῶν μεταρρυθμιστῶν; Καθ' ἡμᾶς πρέπει ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἢ νὰ ἀποτολμῇ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ καὶ εἰς τὰς κινήτας ἢ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Ἰουλιανοῦ (πατροπαράδοτον). Τί θὰ προτιμήσωσιν οἱ «Σεβασμιώτατοι»;

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς

Ἀπαντὰ τὰ μέλη τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδοξικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Παραρτημάτων

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί

Φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν ὅτι προσεχῶς θὰ κοινοποιηθῇ ἐγκύκλιος τῆς Π.Ο.Ε.Ο.Κ. ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἐμφαίνωνται αἱ τελευταῖαι ἐνέργειαι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου παρὰ τοῖς ἄρμοδις, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἐλευθερίας τῆς Ὁρθοσκευτικῆς μας συνειδήσεως, ὡς καὶ αἱ περαιτέρω ἐνέργειαι, αἵτινες δεόν νὰ καταβληθῶσι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῶν παραρτημάτων μας πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Κέντρου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17—30-6-54

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ νοθεύειν Ἐθνικῶν πόθων.

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας («Βραδυνή» 26-6-54) ὁ Τεκτονισμὸς (Μασσωνία) ἐξαπέλυσε ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Στοὰς ὅλου τοῦ κόσμου συνιστῶν τὴν Ἐνωσιν Κύπρου—Ἑλλάδος. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ νοθεύειν τῶν Ἐθνικῶν πόθων. Ὅπου ὁ Τεκτονισμὸς καὶ ὁ Κομμουνισμὸς (δύο συνέλη τοῦ αὐτοῦ τέρατος) ἀναμειγνύονται, τότε αἱ κινήσεις αὗται χάνουν τὸ μεγαλεῖον τοὺς καὶ μεταβάλλονται εἰς ἐπιμεινδύοντες καὶ ἀγνώστου κατευθύνσεως σκοπιμότητας.

Κλύδωνισμοί...

Κατ' ἐξηκριβωμένας πληροφορίας ὁ Ἱεροδιάκονος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Κωνσταντίνου ἐξήρπασε ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ κλύδωνος κατὰ τὴν μνήμην τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου (μὲ τὸ νέον) τὰ στέφανα τοῦ Ἐπιταφίου!!! Ἡ συμμετοχὴ αὐτῇ τοῦ κληρικοῦ εἰς τὸ εἰδωλολατρικὸν ἔθιμον εἶναι πρόκλησις κατὰ τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ καὶ πρὸς τὴν παταχθῆναι. Ὁ Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ συμμετέχῃ εἰς ἔθιμα ἔλκοντα τὴν καταγωγὴν τοὺς ἐκ τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐποχῆς.

Κόλαφοι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» ὅτι κατηχητὴς γνωστῆς Θεολογικῆς Ὁργανώσεως τὴν ὁποίαν δὲν ἀναφέρει ὁ Συντάκτης, ἀλλ' ἢ ὁποῖα ὑποτίθεται, συνέστησε εἰς μαθήτριαν τοῦ Κατηχητικοῦ νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς ἐξομολόγον τῆς ἀδελφότητος...καὶ ὅχι εἰς τὸν ἐφημέριον τῆς Ἐνορίας, διότι, κατὰ τὴν κρίσιν του, δὲν εἶναι ἱκανοὶ οἱ ἐφημέριοι, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐξομολόγοι τῆς Ὁργανώσεως!!! Αὐτὸ τὸ γεγονός εἶναι ἕνας ἰσχυρὸς κόλαφος κατὰ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τῶν ἰδίων τέκνων τῆς.